

термінологічних словників. Якщо помірковані пуристи сприймали запозичення, зокрема, терміни з лат., грец. коренями як закономірне явище розвитку наукового стилю, то крайні пуристи пропонували замінити запозичені терміни питомими українськими словами. Так, заміною слова конус пропонувалося стіжок, зам. екватор– рівник, зам. маятник– хитун, зам. фільтр– цідило. Цей процес в історичному контексті був прагненням ствердити самобутність національної мови. Історично зумовлені пурист, настанови укр. мовознавців кваліфікувалися офіц. наукою як архаїзаторські, орієнтовані на відштовхування від рос. мови. Пуристичні тенденції спостерігаються і в час українського національного відродження кінця 80 – 90-х рр. Настанова на дерусифікацію української мови, виразно виявлена в практиці термінологів-фахівців з української діаспори, повторює де в чому історію 20-х рр. з тією різницею, що в українській літературній мові протягом ХХ ст. вже загалом створено національну термінологію, яка мала хоч і вузьку сферу практичного використання і часто орієнтувалася на кальки з російської мови, проте в цілому відбивала статус нормованої літературної мови. Із розширенням суспільних сфер використання української літературної мови спостерігається посилення пуристичних тенденцій як у термінотворенні, так і в мові в цілому.

Польова А.А
НТУ «ХП»

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Найбільший скарб народу – його мова. Українська мова унікальна, вона віддзеркалює душу народу, його історію. Протягом тисячоліть мова складалася, шліфувалася й передавалася нашими предками з покоління в покоління. Одночасно формувалася душа народу. Дехто вважає мову лише засобом порозуміння між людьми. Насправді ж цим не вичерпується її

значення.

Мова для кожного народу стає ніби другою природою, що оточує його, живе з ним всюди і завжди. Без неї, як і без сонця, повітря, рослин, людина не може існувати. Як великим нещастям обертається нищення природи, так і боляче б'є по народів зречення рідної мови чи навіть неповага до неї, що є рівноцінним неповазі до батька й матері. Українська мова своєю красою і багатством давно привертала увагу вчених. Коли йдеться про походження української мови, переважна більшість зацікавлених сприймає цю проблему як походження сучасної української мови, тобто тієї, яку вони чують щодня по радіо й телебаченню. Проте, слід пам'ятати, що національна мова складається з двох самостійних гілок: спільної для всієї нації літературної мови, відшліфованої майстрами художнього слова, і мови народної, яка досить відрізняється в різних діалектних ареалах. Тому будь-які хронологічні віхи виникнення і первісного розвитку української, як і взагалі будь-якої іншої мови, встановити неможливо. Безперечно лише, що українська мова є однією з найдавніших індоєвропейських мов. Про це свідчить і наявність архаїчної лексики, і деякі фонетичні та морфологічні риси, які зберегла наша мова протягом віків. Давність української мови доводили ряд вітчизняних та зарубіжних учених: Михайло Красуцький, Павел Шафарик, Олексій Шахматов, Федір Буслаєв та ін. Іншомовні дослідники постійно підкреслюють фонетичну розкіш, лексичне та фразеологічне багатство, синтаксичну гнучкість, величезні словотворчі можливості української мови. За милозвучністю її найчастіше ставлять нарівні з італійською. А на Всесвітньому конкурсі краси мов, який відбувся 1934 р. у Парижі, українська мова посіла третє місце (на першому – французька, на другому – перська). Безперервність історичного розвитку етносу на українських землях від середини I тис. н. е. до нашого часу може свідчити про те, що після розпаду праслов'янської мовної спільності в цьому ареалі почав формуватися український етнос і відповідно – українська мова

Протягом усієї історії наша мова пройшла тернистий шлях. Чого

тільки не застосували губителі нашої мови! І офіційно забороняли, і оголошували неіснуючою чи придуманою німцями, і вважали діалектом російської чи польської мови, і тримали в мовних гетто, й оцінювали як «хлопську», «колхозну», і підлаштовували її під іншу мову з метою прискорення її злиття в ім'я світлого майбутнього всього людства, і прославляли її «небувалий розквіт» завдяки дружнім впливам, – а вона таки живе.

**Пось Е.О.
НТУ «ХП»**

ІСТОРИЯ ПОЯВИ МОЛОДІЖНОГО СЛЕНГУ

Сленг – міський соціолект, який виник із аргорічних замкнених соціальних груп (правопорушників, крамарів, ремісників, в'язнів, бурсаків-учнів, вояків, інтернет-спільноти тощо) як емоційно забарвлена лексика низького й фамільярного стилю (зрідка й словотворів: випивон – пиятика, закусон – закуска), поширена серед соціальних низів і певних вікових груп. Сленг є неофіційною, живою та вкрай динамічною лексикою. У художній літературі сленгізми використовуються як засіб стилізації.

Сленг доволі поширене явище, він є засобом спілкування в найрізноманітніших прошарках населення й сягає своїм корінням у сиву давнину, адже й століття тому різні соціальні групи мали свій специфічний стиль мовлення. Окрім того, розповсюдженим видом сленгу є сленг професійний, що побутує в мовленні людей певного фаху чи роду занять.

Так, у XVIII – XIX ст. на Полтавщині, де кобзарювання було досить поширеним явищем, сліпі бандуристи мали свій власний сленг, який називався «лебійською мовою». Ця мова була незрозумілою звичайним людям, але, маючи бажання, її легко можна було вивчити, оскільки вона ґрунтувалася на певних закономірностях перекручування слів, хоча були й